

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania A.G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15 grudnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 19 września 2019 r., oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 marca 2018 r., mocą którego zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w N. i przyznano A.G. prawo do emerytury.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, odwołujący się wykazał niezbędne przesłanki do uzyskania emerytury w myśl art. 184 ust. 1 i art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383, dalej ustawa emerytalna).

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożył pełnomocnik organu rentowego, zaskarżając go w całości. Jednocześnie w skardze kasacyjnej został sformułowany wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

W ocenie skarżącego, w sprawie brak jest podstaw do rozszerzającej wykładni pojęcia prac udostępniających lub eksploatacyjnych związanych z urabianiem minerałów skalnych, przez objęcie tym zakresem również czynności związanych z nadzorem, a tym samym uznaniu, że te osoby spełniają warunek określony w art. 49 pkt 3 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1924).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący się, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o jej odrzucenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wskazana we wniosku podstawa z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest kompatybilna z przedmiotem sporu, bowiem Sąd drugiej instancji wyrokował na podstawie ustawy emerytalnej a nie ustawy o emeryturach pomostowych. Ten rozdzźwięk prowadzi do puenty, że o ile w ustawie emerytalnej praca w dozorze (wykaz A, dział II i XIV poz. 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze, Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej rozporządzenie) uprawnia o emerytury, o tyle na gruncie emerytury pomostowej już nie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2020 r., III UK 210/19, niepublikowany). Oczywiście jest, że potrzeba wykładni przepisów prawa musi odnosić do problemów prawnych występujących w sprawie, to jest tych norm, które zastosował – wadliwe zadaniem skarżącego - Sąd drugiej instancji. Na tym etapie postępowania sądowego nie jest możliwe dokonywanie zabiegów wydobywczych w odniesieniu do zamiaru i woli pomiotu skarżącego, a skarga kasacyjna powinna cechować odpowiednia doza profesjonalizmu.

Natomiast nie jest zasadny wniosek odwołującego się wskazujący na konieczność odrzucenia skargi kasacyjnej, bowiem spełnia ona wymogi formalne, jakie temu pismu stawia art. 398⁴ § 1-3 k.p.c. To zaś, że w treści pisma pojawiają się oczywiste omyłki pisarskie (oczywiste niedokładności) nie zmienia oceny, na podstawie całokształtu treści pisma, iż zawiera ono wszystkie niezbędne elementy, choć w zakresie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania nie są one zasadne. Tym samym nie ma też podstaw do przyznania odwołującemu się zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, skoro żądał ich tylko w razie odrzucenia skargi kasacyjnej.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.